

ת"פ 7194/05/17 - מדינת ישראל נגד אברהם פרץ

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט דניאל טפרברג

ת"פ 7194-05-17 מדינת ישראל נ' פרץ

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד אילנה שלו

המאשימה

נגד

אברהם פרץ ע"י ב"כ עו"ד מאיה ברקאי

הנאשם

גזר דין

הנאשם הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירת **הצתה** - עבירה לפי סעיף 448 רישא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: החוק).

עובדות כתב האישום

ביום 22.1.2015, בשעה 04:15 לפנות בוקר, הצית הנאשם שלושה מיכלי אשפה (צפרדעים) בעיר בית שמש, באמצעות מצית. אחד התושבים ברחוב שהבחין בפח בוער, הזמין את כוחות הכיבוי, ואלה כיבו את האש.

לבקשת ב"כ הנאשם, ובהסכמת המאשימה, הוריתי על הגשת תסקיר שירות מבחן בעניינו של הנאשם (החלטה מיום 24.1.2018).

תסקיר שירות המבחן

הנאשם בן 25 (בן 22 ביום ביצוע העבירה מושא כתב האישום).

לא פשוטה הייתה ילדותו של הנאשם. הוריו התגרשו כשהיה בן 4 לערך. כשהיה הנאשם בן 12, נדון אביו לעונש מאסר בגין עבירות סמים, ועל אמו הוטל עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות. בתקופת מאסר האב, התגורר הנאשם אצל סבתו, יחד עם אחותו הקטנה.

הנאשם עזב את בית הספר בסוף כיתה י', והחל לעבוד למחייתו. צוין, כי הנאשם שומר על רצף תעסוקתי, והוא בעל מוסר עבודה תקין.

לפני שנה נולד לנאשם בנו הבכור.

הנאשם סיפר כי נחשף לסמים מסוג קנבואידים בגיל 21 לערך. עם הזמן החל לעשות שימוש יום-יומי בגראס, כאשר הסם היווה עבורו "דרך להתנתק ולהירגע". מסוף שנת 2016, משך תקופה שנמשכה מעל שנה, מסר הנאשם לשירות עמוד 1

המבחן בדיקות שתי נקיות משרידי סם. שירות המבחן התרשם כי הנאשם: "מטשטש בעייתיות בכל הקשור לשימוש בחומרים פסיכו-אקטיביים, ומתקשה לשתף פעולה באופן רציף בטיפול" (עמ' 3 לתסקיר מיום 17.4.2018).

הנאשם קיבל אחריות לביצוע העבירה מושא כתב האישום. לטענתו, היה בגילופין לאחר ששתה אלכוהול עם חבריו, ובדרכו הביתה "שיחק" עם המצית והצית את הפחים.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם בעל אישיות שאינה מגובשת, ועלול לבטא קושי ואימפולסיביות מול סמכות והצבת גבולות. בה בעת, התרשם שירות המבחן כי לנאשם יכולות תעסוקתיות, ובעבר עבד באופן רציף ולאורך שעות רבות מידי יום, בעבודה פיזית.

שירות המבחן המליץ להטיל על הנאשם עונש מאסר שירוצה במסגרת עבודות שירות, מאסר על תנאי, וקנס.

טיעוני המאשימה לעונש

ב"כ המאשימה הדגישה את חומרת עבירת ההצתה, בצינה כי למצית אין שליטה על התפשטות האש. יש לתת דגש בעניינו, על הנזק הפוטנציאלי שעלול היה להיגרם ממעשי הנאשם.

בהתייחס למדיניות הענישה הנוהגת, הפנתה המאשימה לת"פ 47299-07-16 **מדינת ישראל נ' ברכאת** (3.5.2017), שם נקבע מתחם עונש שבין שנתיים לארבע שנות מאסר, על נאשם שהצית שלושה פחי אשפה בשלושה מקרים שונים. באותו עניין, נגרם נזק למכונית ולקיר סמוך כתוצאה מההצתות.

עוד הפנתה המאשימה לע"פ 3450/17 **דמתי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 10.1.2018), שם אישר בית המשפט העליון עונש של 48 חודשי מאסר בפועל, על נאשם שהצית מכונית שחנתה בחניון תת קרקעי, וגרם לה נזק. לאחר שבועיים חזר הנאשם למקום והצית דלת בבניין. הנאשם ביצע את ההצתות האמורות, "בהזמנת" מי שהיה מסוכסך עם יעד ההצתה.

המאשימה הפנתה לפסיקה נוספת, התומכת לגישתה במתחם העונש שיש לקבוע בעניינו.

סוף דבר, עתרה המאשימה לקבוע מתחם עונש שבין 8 ל-24 חודשי מאסר בפועל. בתוך המתחם, עתרה המאשימה לגזור על הנאשם עונש של 10 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, וקנס.

טיעוני הנאשם לעונש

ב"כ הנאשם הדגישה את חלוף הזמן מיום ביצוע העבירה, ואת העובדה שכתוצאה ממעשי הנאשם לא נגרם כל נזק.

הוזכר הרקע המשפחתי הקשה, ממנו הגיע הנאשם.

צוין כי הנאשם הורה מסור, ועובד לפרנסתו. עונש מאסר מאחורי סורג וברית, יפגע בנאשם יתר על המידה, ואינו הולם את אופי העבירה מושא כתב האישום. הוטעם, כי בפסיקה אותה הציגה המאשימה, מתקיימות נסיבות לחומרה שאינן

רלוונטיות לענייננו.

בהתייחס למדיניות הענישה הנוהגת, הפנתה ב"כ הנאשם לת"פ 23869-04-14 **מדינת ישראל נ' כהן** (פורסם בנבו, 27.4.2015), שם נגזרו עונש של שעות לתועלת הציבור ומאסר על תנאי, על מי שהדליק גפרור וזרקו לפח, במטרה להצית את תכולתו.

עוד הפנתה ב"כ הנאשם לת"פ (ב"ש) 8189/09 **מדינת ישראל נ' טולדנו** (פורסם בנבו, 21.9.2010), שם נגזר על נאשם בהצתה ובקשירת קשר לביצוע פשע, עונש של שישה חודשי מאסר שירוצה בעבודות שירות. באותו עניין, הציתו שני נאשמים קרש, והשליכו את הקרש הבוער על סככת מאפייה. כתוצאה ממעשיהם נגרם לסככה נזק בשווי 5,000 ₪.

ב"כ הנאשם הפנתה לפסיקה נוספת, התומכת לגישתה בעונש שיש להשית על הנאשם.

סוף דבר, עתרה ב"כ הנאשם לאימוץ המלצות שירות המבחן בענייננו.

בדבריו לבית המשפט, ציין הנאשם כי הוא לוקח אחריות מלאה על מעשיו, והביע תקווה לגדל כראוי את ילדו הקטן.

דין והכרעה

סימן א1 לחוק מנחה את בית המשפט לגזור עונש המבטא "יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו" (סעיף 40ב לחוק). לשם כך, על בית המשפט לקבוע 'מתחם עונש הולם', המבוסס על: (1) הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה; (2) מידת הפגיעה בערך החברתי; (3) מדיניות הענישה הנהוגה; (4) נסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ג לחוק). בשלב הבא, על בית המשפט לגזור את העונש בתוך מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג(ב) לחוק). כשמדובר במי שהורשע בריבוי עבירות, על בית המשפט לקבוע בהתאם לסעיף 40ג לחוק, האם עבירות אלה מהוות אירוע אחד או כמה אירועים, על פי מבחן "הקשר ההדוק" שהתפתח בפסיקה (ע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.10.2014); ע"פ 1127/13 **גברזגיי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 15.1.2014)). אם מדובר בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע בית המשפט מתחם עונש הולם לאירוע כולו, ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע. הצדדים לא טענו בנושא, ונראה כי מוסכם שהמעשים שביצע הנאשם מהווים אירוע אחד, לאור טיב המעשים וסמיכות ביצועם.

הערכים הנפגעים כתוצאה ממעשי הנאשם הינם שלום הציבור, והגנה על רכושו וקניינו של אדם. הפגיעה בערכים היא ברמה בינונית.

בית המשפט עמד לא אחת על חומרתה של עבירת ההצתה ועל הצורך להיאבק בה באמצעות ענישה משמעותית, נוכח פוטנציאל הנזק הטמון בה:

"עבירת ההצתה ראשיתה ידוע, אולם כיצד תתפשט ומה יהיה היקף הנזק הכרוך בה, הוא עניין שלמצית, בדרך כלל אין שליטה עליו. לפיכך העבירה מחייבת בדרך כלל השתת עונש מאסר בפועל..." (ע"פ 3116/13 **קבלאן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 15.10.13).

רף הענישה הנוהג בעבירות הצתה הינו תוצר שקלול של תוצאות המעשה, פוטנציאל הסיכון לחיי אדם ולרכוש, התכנון המוקדם, ועברו הפלילי של מבצע העבירה במקרה הקונקרטי (ע"פ 1414/15 **מדינת ישראל נ' פדר** (פורסם בנבו

עמוד 3

15.4.2015)).

יצוין כי רמת הענישה בגין עבירת ההצתה, נעה על מנעד רחב יחסית. בע"פ 4036/13 אמרה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 5.10.2014) הסביר כב' השופט י' עמית:

"[...] ניתן להצביע על מדרגי ביניים של חומרה, מה שיכול להסביר את הסיבה לכך שהענישה הנלווית לעבירת ההצתה אינה אחידה ונעה על סקאלה רחבה (ע"פ 9226/11 גוזלנד נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 11 (8.10.2013)): הצתה של נכס בנסיבות שאין לחשוש כי ההצתה תתפשט לרכוש אחר; הצתה של נכס שעלולה להתפשט ולפגוע ברכוש אחר; הצתה של נכס שיש בה פוטנציאל לפגיעה בגוף ובנפש; הצתה של נכס בנוכחותו הקרובה והמיידית של אדם, מה שמגביר את פוטנציאל הפגיעה בגוף ובנפש; הצתה שגרמה בפועל לפגיעה בגוף ובנפש על אף שהמצית לא התכוון לכך (מחשבה פלילית של פזיזות); והצתה בכוונה לפגוע בגוף ובנפש כמו במקרה דנן. מובן כי בתוך מדרגי ביניים אלה יש להבחין בין נסיבות שונות לחומרה או לקולא, כמו ערך הרכוש שהוצת או מספר האנשים שעמדו תחת סיכון של פגיעה" (שם, בפסקה 6).

בענייננו, לא קדם למעשי הנאשם תכנון, ונראה כי ההצתות בוצעו על רקע ספונטאני. בנוסף, מבלי למעט מחומרת העבירה, נראה כי פוטנציאל הנזק כתוצאה ממעשי הנאשם, לא היה גבוה במיוחד. נזכיר גם כי בסופו של יום, לא נגרם כתוצאה ממעשי הנאשם כל נזק.

בהתייחס למדיניות הענישה הנוהגת, עיינתי בפסיקה שהגישו הצדדים. מטבע הדברים, כל מקרה ונסיבותיו - לקולה ולחומרה, כאשר כפי שצוין לעיל, בעבירת ההצתה קיים מנעד ענישה רחב.

בת"פ (י-ם) 36821-01-13 מדינת ישראל נ' גבאי (פורסם בנבו, 1.5.2013), הורשע נאשם על-פי הודאתו בעבירה של ניסיון הצתת רכב, ונדון ל-4 חודשי עבודות שירות בנוסף ל-56 ימי מעצר. יצוין כי באותו עניין היה הנאשם בן 67, עם עבר פלילי הכולל עבירות אלימות ועבירות מס.

בע"פ 535-05-11 מדינת ישראל נ' מרק (פורסם בנבו, 4.7.2012), הורשע הנאשם על פי הודאתו, כי הצית באמצעות חומר דליק את הצמחייה בשטח שבין ביתו לבית שכניו, לאחר שאלה סירבו לגזום ענפים מאזור הגדר המשותפת. בהסדר הטיעון נקבעה מסגרת עונשית של עד שבעה חודשי מאסר, והוא נדון ל-4 חודשי מאסר לריצוי בפועל. בית המשפט הדגיש באותו עניין את מצבו הנפשי המיוחד של הנאשם, הודאתו, ואת חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה.

על יסוד כל האמור לעיל; הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשה הנאשם, מידת הפגיעה בהם, מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, באתי לכלל מסקנה כי מתחם העונש באירוע, בנסיבותיו, נע בין מספר חודשי מאסר בפועל, שיכול וירוצו במסגרת עבודות שירות, ל-24 חודשי מאסר בפועל.

הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

הנאשם הודה בעובדות כתב האישום, וחסך זמן שיפוטי יקר. נסיבה זו בהכרח תיזקף לזכותו. בנוסף, הדבר מלמד על נטילת אחריות מצידו של הנאשם.

כעולה מתסקיר שירות המבחן, נסיבות חייו של הנאשם אינן פשוטות. הן ברקע המשפחתי, הלימודי והתעסוקתי.

עברו הפלילי של הנאשם - לנאשם עבר פלילי תעבורתי לא מבוטל, הכולל נהיגה בזמן פסילה, נהיגה תחת השפעת סמים משכרים, סטייה מנתיב נסיעה, נהיגה בחוסר זהירות, ועוד. בגין הרשעותיו אלה, נדון הנאשם בין היתר, לעונש מאסר של 45 יום בפועל.

בנוסף, הורשע הנאשם בשנת 2015 בעבירת הונאה בכרטיס חיוב, ונדון למאסר בפועל לתקופה של 16 יום, מאסר על תנאי בן 7 חודשים למשך 3 שנים, וקנס בסך 1,500 ₪.

ניתנת האמת להיאמר, כי התלבטתי לא מעט בנוגע לעונש שיש להשית על הנאשם. בתי המשפט הדגישו פעמים הרבה את חומרת עבירת ההצתה, ואת העובדה כי יש לגזור בגינה עונש מרתיע. מן העבר השני, ניצבים נסיבות ביצוע העבירה בענייניו - שאינן מן החמורות, נסיבות חייו של הנאשם - שאינן פשוטות, והמלצת שירות המבחן. אל משוואה זו יש לצרף את עברו הפלילי של הנאשם, שאינו מלבב בלשון המעטה, אך בה בעת אינו קשור במובהק לעבירות מושא כתב האישום.

במכלול השיקולים והאיזונים, באתי לכלל מסקנה כי בענייניו, עונש מאסר מתון ישמור על: **"יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו, ומידת אשמו של הנאשם"** (סעיף 40ב לחוק). זאת, נוכח נסיבות ביצוע עבירת ההצתה - שאינן מן החמורות.

לאור העובדה כי בסופו של יום לא נגרם ממעשי הנאשם כל נזק.

לאור חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה (שלוש וחצי שנים).

נוכח נסיבות חייו של הנאשם, וגילו הצעיר יחסית בעת ביצוע העבירה;

וכן בהינתן העובדה שהנאשם הודה במיוחס לו; ומכך שהנאשם מגלה יכולת תעסוקתית גבוהה, והדבר מלמד בין היתר, על פוטנציאל שיקומי; לאור העובדה כי עברו הפלילי של הנאשם, אינו קשור באופן הדוק למעשים מושא כתב האישום;

כי הפגיעה שתיגרם למשפחתו של הנאשם אינה פשוטה, לאור היותו מטופל בילד בן שנה וחצי; וכי התרשמתי שלקיחת האחריות מצדו של הנאשם, כנה ומלאה.

ייתכן והיה מקום בנסיבות העניין לשקול כי ריצוי העונש, יעשה בדרך של ביצוע עבודות שירות כמומלץ על ידי שירות המבחן. ברם - הסכמת הממונה על עבודות השירות לכך, לא ניתנה והתנהלותו של הנאשם רק מחזקת את חששותיו של הממונה על עבודות השירות.

סיכום

על יסוד כל האמור לעיל, אני גוזר את עונשו של הנאשם, כדלקמן:

- א. 3 חודשי מאסר שירוצו בפועל.
- ב. 6 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שלא יעבור הנאשם עבירה בה הורשע, במשך שנתיים מיום שחרורו.
- ג. קנס בסך 2,000 ₪. הקנס ישולם בחמישה תשלומים שווים, חודש בחודשו, החל מיום 1.8.2018.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

העתק גזר הדין יישלח לשירות המבחן

ניתן היום, ד' באב תשע"ח, 16 ביולי 2018, במעמד הצדדים.